Vis de mărire

de Dumitru Geo

Nemaiputând suporta, m-am dus, într-un final, la psiholog.

-Domnule doctor, i-am zis cu disperare în glas, de câteva nopţi visez faianţa. Multa faianţa, faianţa r şi albă, albastră cu reflexe argintii, mozaic. Cade peste mine, apăsându-mă, sufocandu-mă. Mă trezesc adorm greu, lovindu-mă de acelaşi vis. Ajutaţi-mă!

Psihologul se ridică de pe scaunul de unde mă ascultase atent. Se plimbă prin cămăruţa strâmtă, cu m împreunate, ca într-o rugăciune. Îmi puse câteva întrebari personale, mă întrebă care e părerea mea, de parc aş fi ştiut aş mai fi venit la el. Mă puse să-i povestesc de copilărie, de adolescenţă, apoi, în sfârşit, când am prima dată aşa ceva şi dacă îmi amintesc vreun fapt deosebit petrecut atunci. I-am răspuns, cât de bine am cu mâinile transpirate de emoţie şi cu speranţa că totul va lua, spre uşurarea mea, sfârşit.

Mă chemă la o a doua şedinţă, în cursul săptamanii.

Venii.

-S-a repetat? mă intrebă referindu-se la aventura mea onirică.

-Da, acelaşi vis, i-am răspuns.

Tăcu o bună bucată de timp, părând că se gândeşte.

-Mda, cred că ştiu, zise într-un târziu, ca şi când ar fi strigat “Evrika!”. Cred că ştiu, repetă aşezân Unde locuiţi?

-În Militari, la Gorjului, îi spusei mirat, neînțelegând ce legătură poate asta să aibă cu nopţile mele gre

-Da, e clar, îmi zise surâzând. Asta îmi confirmă bănuielile. Câte camere aveţi? continuă seria de intr

-E o garsonieră….

-Baie faianţată?

-Parţial…

-Vă spun ce vi se intamplă, se ridică doctorul. Subconştientul dumneavoastră este nemulţumit!

-Nemulţumit? ridicai eu din umeri. Şi de ce mă rog?

-Aveţi visuri de mărire, domnule, asta e. Nu v-aţi dat seama, însă subconştientul a văzut, şi acu atenţionează.

-Ce visuri de mărire am? Eram din ce în ce mai mirat.

-În primul rând vreţi să vă mutaţi de acolo. Vreţi să aveţi un apartament mobilat. A, şi baia, baia mare şi faianţată.

-Dar mie imi place acolo, mă simt bine, nu vreau să mă mut. Am tot ce îmi trebuie!, am exclamat.

-Vreţi să scăpati de coşmar?

-Da, dar…

-Păi dacă da, mă intrerupse el, dacă vreţi, trebuie să vă mutaţi

Am tăcut, în faţa mea aveam o ditamai autoritatea în domeniu.

-Vreţi un sfat prietenesc? îmi strigă când eram gata să ies.

-Vă rog, i-am răspuns politicos.

-Mutaţi-vă repede, într-o zonă mai bună. Căutaţi o casă cât mai mare, cu cât mai multe camere. recomanda Piaţa Romană sau chiar Piaţa Victoriei. Astfel veţi scăpa de coşmaruri imediat, v-o garantez.

-Vă mulţumesc, am bâguit strângându-i mâna, o să încerc să mă conformez.

Şi am plecat împleticindu-mă, cu gândul să-i ascult sfatul.

Ca să fac rost de bani, am hotărât să mă însor. Prietena mea fu de acord imediat, aşa că am aranjat r o nuntă ca-n poveşti, unde am invitat toate neamurile până la ramura a treia. Cu banii scoşi de aici, cu cei ob din vânzarea garsonierei şi cu ce ne mai ajutară părinţii (îngrijoraţi peste măsură de insomniile mele) reuşir ne mutam într-un bloc din centru, de lângă Universitate. Apartamentul avea numai două camere, însă era de cochet. Am faianţat rapid baia, am pus gresie pe jos, termopane la geamuri, apoi, toate acestea termina am dus la culcare cu inima cât un purice. Dimineaţa mă trezii extrem de odihnit şi uşurat. Dupa atâta timp urmă de faianţa în somnul meu!

Însă, din a treia zi, mă izbii de un alt coşmar ce se repeta cu încapătânare. Se facea că eram în mi unei autostrăzi. Era noapte şi maşinile vâjâiau pe lângă mine. Deodată, din faţă, vedeam luminile orbitoa

unui automobil. Într-o clipă eram lovit în plin, făcut una cu asfaltul. Exact cu o secundă înainte să alu
nefiinţă, mă trezeam buimac şi transpirat.

M-am dus, disperat, la psiholog.

-Da domnule! îmi spuse el sărind ca ars după ce auzi istoria. Ştiu ce ai.

Deştept foc psihologul ăsta….

-E aceeaşi problemă, cu dorinţa de mărirea a dumitale.

-Păi m-am mutat, aşa cum mi-aţi zis, am gângurit cu inima cât un purice.

-Da, dar se pare că nu a fost îndeajuns, îmi spuse savant. Doriţi o cafea? adăugă.

-Nu, mulţumesc, nu mă simt prea bine….

-Eu o să beau una. Spune-ţi-mi, aveţi maşină? mă întrebă turnându-şi o cutiuţă de lapte condensat în c
de pe birou.

-N-am, am spus şoptit, simţind ce o să urmeze.

-Vedeti? Păi acum că aveţi casă bună, vreţi maşină. Simplu.

-Aha, zisei, eu nu ştiam că asta vreau, dar subconştientul găsi de cuviinţa să-mi dea de ştire.

-Exact, sublinie doctorul, ca un maestru în faţa învatacelului său. Vedeţi că nu e greu? Tot aşa şi o
furaţi meseria.

-Păi eu nici nu am carnet. Apoi nu cred că mi-ar plăcea să conduc. Şi, în plus, ce-mi trebuie mie ma
Mai mult mă încurcă, mă bagă la cheltuieli. Şi o să pierd mai mult timp pe straduţele din oraş decât cu m
sau autobuzul, am încercat să-i argumentez.

-Nu îmi spuneţi mie asta, vă spun, chiar dacă credeţi că nu vreţi, nu e aşa. În adânc, acolo, în subcon
tare aţi vrea o maşină….

Of, mi-am spus, o şti el mai bine ca mine ce vreau şi ce nu vreau…doar e doctor in psihologie.

Părăsii cabinetul cu gândind să-mi satisfac, şi de data asta, subconştientul. Apelai la economiile păr
şi ale socrilor. Dorind din răsputeri să mă vada sănătos, oricât de mare ar fi fost preţul, se supuseră şi unii şi c
şi-mi împrumutara minimul de bani necesari primei plăti a unui automobil Skoda luat prin leasing. Din sa
modest reuşii să-mi plătesc şcoala de şoferi şi iată-mă, după două luni, şofer al propriei maşini.

După ce am făcut un tur al oraşului în familie, cu sufletul strâns de frică, m-am dus la culcare. Coş
cu accidentul dispăru cu desăvârşire, pentru prima dată de când apăruse! M-am trezit fericit, scăldat de
soarelui şi dezmierdat de proaspăta mea nevastă.

Cum lucrurile bune nu dureaza prea mult, bineînţeles că după un timp avui de a face cu un alt vis chi
care, la fel ca celelalte, se repeta la nesfarşit, transformându-mă într-un somnabmul. Ca să menţin oa
tradiţia, mă dusei şi de această dată la psiholog.

-Aoleu, ce cearcăne aveţi, se miră el, după ce îmi strânse mâna. Iar vă chinuie visele?

-Iar, îi răspunsei obosit. Nu aveţi o cafea?

Mă servi. În timp ce beam din cana neagră pe care mi-o pusese în faţă, i-am povestit.

-De data asta sunt câini, domnule, câini.

-Câini? întrebă apropiindu-se.

-Câini, potăi, dar şi de rasă, câini uriaşi cu guri rânjite, salivând. Mă încercuiesc mârâind apoi se a la unison asupra mea, devorându-mă. Urlu în somn de durere şi neputinţă, mă agit, dar degeaba. Cu puţin î să mă mănânce de tot, mă trezesc.

Doctorul se ridică gânditor şi îşi puse o cafea din filtrul ce scuipa pe o masuţa din colţ. O bău în timp ce eu fierbeam. Apoi începu să se plimbe. Se opri într-un târziu în faţa mea şi mă privi pe dea ochelarilor.

-Domnule, îmi spuse, dumitale îţi plac câinii?

-Deloc, spusei. Absolut deloc. Îi detest.

-Păcat…că va trebui să-ţi cumperi unul.

Sării în picioare, roşu de furie.

-Niciodată, mă auziţi, niciodată! Nu o să tolerez nici o potaie în casa mea! Ce vă face să-mi spuneţi De unde această teorie monstruoasă?

Eram de-a dreptul sceptic.

-Păi…după cum vedeţi, toate cele trei coşmaruri sunt legate între ele. De primul aţi scăpat mutând De al doilea, luându-vă maşină. De ăsta…doar luându-vă un câine, haideţi dom'ne, că nu e cine ştie ce, lumea are un câine prin casă, uite eu, de pildă, am un caniş, ştiţi ce curat este? Nu lasă pic de păr. De încapătânarea asta a dumneavoastră?

-Nu, nu şi nu, exclamai îndreptandu-mă spre uşă. Nu am să-mi cumpăr nici un patruped! Chit că o chinuie coşmarul ăsta câte zile oi avea!

Şi ieşii trântind uşa după mine.

După două săptămâni de nesomn, la insistenţele nevesti-mi (îmi zicea că am ajuns să arăt ca o fan cu ochii vineţii, duşi în fundul capului şi cu obrajii supţi şi galbeni) mi-am cumpărat un câine. L-am b "Băiatul" şi am început să-l scoatem zilnic afară, în parc, lăsându-l să se joace cu ceilalţi căţeluşi de seama

Ca prin minune, coşmarul încetă.

O săptămână trecu calmă, fără incidente. Apoi începui să visez copii. Grămezi de copii mici, puş peste altul. Toţi ţipând cu gurile până la urechi, asurzindu-mă. Câţiva, cei din vârful piramidei, începe alunece, de-a buşilea, călcând peste ceilalţi. Se apropiau cu mânuţele întinse, urlând, plini de urină şi fecal ajungeau şi treceau peste mine, lovindu-mă cu picioruşele, trăgându-mă cu mânuţele de faţa, de urechi, băg mi degeţelele în ochi. Apoi unul, mereu acelaşi, începea să-şi sugă degetul. De fapt, nu îl sugea, ci sufla în atâta patos că începea să se umfle, ca un balon. Când devenea aproape de statura mea, exploda, în chico celorlalţi, care aplaudau de zor, ca la un spectacol de circ. Apoi mă trezeam brusc.

Nu m-am mai dus la psiholog, ştiam bine ce înseamna asta.

-Trebuie să facem un copil, i-am spus nevesti-mi într-o dimineaţa.

-Păi parcă nu-ţi plăceau copiii, îmi spuse ea oarecum mirată.

-Nu-mi plăceau nici câinii, i-am răspuns nervos, dar uite că avem!

Şi am sărit pe ea, cu dinţii încleştaţi.

După nouă luni devenii tăticul unui frumos băiat de peste trei kilograme şi visul luă sfârşit.

De fapt nu se sfârşi propriu-zis, ci îi făcu loc altuia, şi mai ciudat. Atât de ciudat încât nu mai fui în să-l descifrez singur. Aşa că mă repezii, din nou, la psihologul ce-mi devenise parcă o a doua familie.

-Domnule, îmi zise el, sătul de mine, dumneata eşti un caz ciudat.

Mă ascultase ca de obicei, fără să mă întrerupă, apoi îşi luase capul în mâini, căzând pe gânduri. Pe timp îşi ridicase privirea, apoi se asezase lângă mine, pe canapea.

-Da, aşa oi fi, am aprobat, sătul de el. Dar ajutaţi-mă!

-Se pare că dumneata eşti veşnic nemulţumit de viaţa pe care o duci.

-Păi ce mi-aş mai putea dori? Am făcut până şi un copil. Ce să mai vreau de la viaţă? l-am întrebat c

-O amantă.

-O amantă? Cum aşa?, am întrebat neîncrezător.

-Mi-ai zis că visezi că faci dragoste cu nevasta.

-Exact.

-Dar tocmai când să o …hm, să o pătrunzi, sună cineva la uşă.

-Nu cineva, ci administratorul blocului, care vine să-mi ceara banii de întreţinere! Vedeţi, la noi î aşa merg lucrurile. Nea Udrişte ăsta, administratorul, vine pe la toţi şi cere banii. Un lucru bun, că mă scute l caut eu pe el. Totuşi, ce caută în visul meu? Şi unde e amanta?

-Aveţi puţină răbdare, interveni doctorul. Să continui. Apoi pleacă, şi dumneavoastră reîncepeti.

-Şi iarăşi, când mă încalzesc şi eu mai bine…sună cineva la uşă! mă repezii eu nerăbdator. Aşa e, d am spus, nu văd de ce trebuie să repetăm, ştiu visul ăsta pe de rost, l-am analizat pe toate părţile!

M-am ridicat nervos din cale afară şi am început să străbat cămăruţa de la un capăt la celalalt.

-Calmaţi-vă, îmi spuse psihologul liniştit. Repetăm să vă subliniez lucrurile importante. Deci. cineva la uşă….de data aceasta vecinul de dedesubt, care vă anunţă că îl inundaţi.

-Mda, vecinul Văcărelu…

-Rezolvaţi problema…dar după aceea nu mai aveţi chef de nevastă, subliniez, *nu mai aveţi c nevastă!*

-Păi şi nu vi se pare normal? Cine ar mai avea chef după asemenea întreruperi? Că a trebuit să instalatorul, să repare ţeava, să lovească, să duduie! De unde chef după aşa ceva?

-Liniştiţi-vă….acum aveţi tendinţa să confundaţi visul cu ceva real. Gândiţi-vă, totul se petrece î fiecare lucru are o semnificaţie a sa, diferită de cea reală. Aici făcu o mică pauză, de efect. Totul e cât se po clar, urmă el. V-aţi săturat de soţie, şi această saturaţie este subliniată de intervenţiile din afară, administr respectiv vecinul care vă taie avântul, nu vă lasă să duceţi la capăt ceva odată început. Aşadar, vă trebuie o ar domnul meu.

Am rămas paf. Astea da conexiuni…Nu am avut ce face, a trebuit să-i dau dreptate. Doar mă salva atâtea ori până acum. M-am aşezat mohorât pe scaunul de la biroul său.

-Şi cum găsesc eu, domnule doctor, o amantă acum? Credeţi că e aşa uşor? Până găsesc ceva…mă or visul ăsta, mă mănâncă de viaţă!

-Lăsaţi, găsim noi o soluţie, mă linişti el. Uitaţi, ştiu eu nişte tinerele, dornice de aventuri.

Şi îmi dădu câteva numere de telefon, sfătuindu-mă să spun că sun din partea lui. “Doctorul acesta comoară”, mi-am zis. Mă gândii că dacă scap şi de asta, îi fac statuie, chiar acolo, lângă a lui Mihai Viteaz

Peste câteva săptămâni, mă delectam, fără ştirea nevestei, cu un corp tânăr şi fierbinte sub mine, garsonieră din Drumul Taberei. Seara, acasă, adormii sfârşit, şi noaptea se scurse caldă, veghindu-mi somn de bebeluş.

Apoi toate visurile încetară. Era clar, în sfârsit eram mulţumit. Totul mergea ca pe roate, nevasta mă iubea, amantă mă adora, copilaşul începuse să gângurească dulce “Tati”, căţeluşul ni se gudura zilnic pe la picioa maşina mergea ca unsă, toate bune şi frumoase, până când, după mai bine de un an de fericire, mă loviră di nou visele.

Era unul singur, însă în mai multe variante, ce se sfârşeau într-un singur fel. Se făcea că dorm încercând să visez dar orice crâmpei de vis dispărea în neant, se deforma, se volatiliza, înainte să prindă contur. Mă trezeam, în vis, încercand să-mi amintesc ce visasem, şi nu reuşeam. Intram în panică, o panică inumană, mi se facea o frică de moarte şi mă trezeam cu adevărat, lac de sudoare. Da, visam că nu mai pot visam că dorm un somn greu, de plumb, nespectaculos. Ajunsesem după un timp să regret coşmarurile no de dinainte.

Psihologul mă ajută şi de data aceasta. Îmi spuse că, bineînteles, iarăşi eram nemulţumit. nemulţumit, să vedeţi paradoxul, tocmai de faptul că aveam tot ce-mi doream. Tocmai de faptul că nu mai p aspira la altceva. Eram nemulţumit de faptul că eram mult prea mulţumit. Se pare că aveam un subconştien mai complex decât se aşteptase el şi, mai ales, decât mă aşteptasem eu.

După această şedinţă, am hotărât să dau divorţ.

respiro©2000-2002 All rights reserved.